

PHẦN 9

Bé Hương hơi giật mình vì tiếng chuông điện thoại reo lên từ túi xách của Lam Tuyên.

Bé Hương biết đó là chiếc điện thoại di động.

Vì thường ngày Huỳnh Thân vẫn chỉ dạy cho cô cách sử dụng.

- Alô!

Lam Tuyên!

- Anh là ai?

- Anh là Lập Thanh đây! Em quên anh rồi sao?

- Nhưng mà... .

- Em sao vậy Lam Tuyền. Tiếng nói của em...

- Em là, bé Hương, em của chị Lam Tuyên.

- Em... em chọ anh gặp chị Lam Tuyên đi!

Bé Hương ngây thơ bảo:

- Chị Lam Tuyên đang nằm ở trạm y tế.

Lập Thanh lo lắng:

Lam Tuyên bệnh sao em?

- Vâng! Chị ấy vừa ngất xỉu đấy!

Lập Thanh hỏi nhanh:

- Em đang ở đâu vậy bé Hương?

- Dạ ở...

- Ở đâu?

- Ở vùng Tàu, nhưng trên vùng núi hẻo lánh.

- Em có biết xã gì không?

- Em chỉ biết trạm y tế Kinh Đô thôi mà.

Lập Thanh rồi rít:

- Anh cảm ơn em nhé!

Bé Hương chưa kịp nói gì thêm. Nhưng bên kia đầu giây Lập đã tắt máy.

- Cũng là lúc Huỳnh Thân bước vào, anh lên tiếng:

- Em vừa nói chuyện với ai vậy bé Hương?

Bé Hương giật mình:

- Em có nói chuyện với ai đâu. A mà có cái này nè.

Bé Hương đưa điện thoại cho Huỳnh Thân:

- Anh ấy vừa gọi cho chị Lam Tuyền.

Huỳnh Thân ngó bé Hương:

- Anh ấy là ai?

- Là Lập Thanh, anh vừa gọi tìm chị đấy!

Huỳnh Thân bấm lại và anh ghi lại số điện thoại của Lập Thanh, nói với bé Hương:

- Chúng ta lên trạm nhé!

Bé Hương gật gù:

- Vâng! Em đã làm cơm xong rồi nè!

Huỳnh Thân khen:

- Em giỏi thật đó!

- Anh lại chọc em nữa rồi.

Huỳnh Thân hỏi nhỏ:

- Ông ta có quay lại không?

- Anh hỏi ai?

- Thì cha em đó.

Bè Hương lắc đầu.

- Không có đâu.

- Em có sợ ông ấy không Bé Hương vừa khoá cửa, cô bé nói:

- Dẫu sao thì ông ấy vẫn là cha của em mà. Nhưng ông ấy có hành vi xấu. Em có sợ ông ta không.

Ngẫm nghĩ giây lát cô bé nói.

Tuy ông có hay đánh, quát tháo nạt nộ em, nhưng ông vẫn là cha nên em không giận ông gì cả?

Huỳnh Thân cười cười:

- Em thông minh và hiểu lí lẽ lắm!

Bé Hương lại nói:

- Em thấy thương chị Lam Tuyền lần đầu tiên mới gặp.

- Vậy sao?

- Chị ấy hiền và thương người lắm lúc nhìn chị em thấy có gì đó rất giống mẹ của em.

- Em thấy vậy à?

- Vâng! Dường như mẹ và chị có gì đó rất thân tình.

- Vậy sao?

Mãi nói chuyện mà hai người đã đi đến trạm hỏi nào không hay. Lam Tuyền đã nhìn thấy hai người, cô lên tiếng:

- Em mang gì mà linh khinh vậy bé Hương.

- Em chỉ mang thức ăn lên cho chị thôi mà.

Huỳnh Thân nhìn Lam Tuyền anh hỏi:

- Cô khỏi hẳn rồi chứ?

Lam Tuyền nhìn anh bằng ánh mắt biết ơn:

- Tôi cảm ơn anh thật nhiều đó anh Huỳnh. Huỳnh Thân xoa tay:

- Có gì đâu, cô đừng nên ngan ngại như vậy.

Dì út sốt ruột:

- Ăn đi con, kẻo nguội khó ăn lắm!

Huỳnh Thân nắm tay bé Hương dẫn ra ngoài:

- Anh nhờ em một chút. Bé Hương ngơ ngác:

- Nhờ gì hả anh?

- Anh với em đi ra ngoài này một chút.

- Đi đâu?

- Đi rồi biết.

Huỳnh Thân đi hướng ra chợ. Bé Hương như đã hiểu:

- Đi chợ với anh.

- Nhưng mà mua gì chứ?

- Mua ít trái cây.

Bé Hương như chợt hiểu:

Anh muốn mua cho chị Lam Tuyền ư?

- Ừ!

- Nó ngẩng đầu lên nhìn anh hỏi một cách ngây thơ.

- Anh thích chị ấy rồi hả?

- Anh chỉ thương cho hoàn cảnh cô ấy mà thôi.

Bé Hương lại nói:

- Em còn thương chị ấy nữa là.

Huỳnh Thân giục:

- Vậy thì đi nhanh lên.

Lựa mua xong hai người quay trở lại.

Lát sau, mọi người đưa Lam Tuyền quay trở về nhà. Lam Tuyền như có phần rụt rè hơn. Bé Hương lúc rảnh rỗi, mới nói với Lam Tuyền:

- Lúc trưa, có người gọi điện thoại cho chị đấy!

Lam Tuyền tròn mắt:

Vậy hả!

- Anh ấy bảo tên Lập Thanh, anh ấy muốn gặp chị.

Lam Tuyền nhìn bé Hương chằm chằm:

- Rồi em nói sao?

- Thì em nói chị bị bệ.oh đang nằm ở trạm.

Lam Tuyền khẩn trương:

Rồi anh có nói gì nữa hay không?

- Dạ, anh ấy chỉ hỏi chị ở trạm nào thôi.

- Em...em có nói không?

- Có, em nói chị đang ở trạm Kinh Đô, Vũng Tàu.

Lam Tuyền lo lắng:

- Anh ấy có còn hỏi gì nữa không?

Bé Hương lắc đầu:

- Hết!

Lam Tuyền thở dài, cô biết là Lập Thanh đang tìm hiểu mình. Vô tình cô lại làm khổ anh đến như vậy?

Suy đi tính lại. Rồi thời gian sẽ giúp anh quên tất cả rồi anh sẽ tìm nguồn vui mới.

- Thấy cô có vẻ buồn bé Hương ngồi xuống cạnh:

- Chị buồn hả?

- Không có.

Huỳnh Thân nói với bé Hương:

- Em gọt trái cây cho chị Lam Tuyền ăn đi:

Lam Tuyền nhìn giỏ trái cây lắc đầu:

- Em làm sao mà ăn cho hết. Anh và bé Hương phải ăn giúp rồi.

Tuy nói vậy. Nhưng Lam Tuyền nhìn giỏ trái cây lại nhớ đến Lập Thanh.

Bé Hương lên tiếng cắt đi dòng suy nghĩ của cô:

- Chị ăn cơm đi. Anh Huỳnh Thân chọn đây.

- Cam ngọt vô cùng.

Lờm em một lát Lam Tuyền nói vui:

- Nhìn là chị biết cam ngọt rồi, em khỏi cần phải quảng cáo như vậy.

Huỳnh Thân lại hỏi:

- Cô khoẻ hẳn rồi chứ?

Lam Tuyền gật đầu:

- Vâng! Em cảm ơn anh thật nhiều đây.

Huỳnh Thân xua tay:

- Cô lại với vậy nữa rồi. Dì út bước vào:

- Thu dọn đồ rồi về đi con! Bé Hương nhanh nhẩu bước xuống. Cô bé thu dọn một cách nhanh gọn, rồi đưa mắt hỏi mẹ:

- Còn thiếu gì không mẹ?

- Dì út nhìn quanh rồi lắc đầu:

- Không gì nữa đâu. Thôi ta đi.

Mọi kéo nhau ra về. Huỳnh Thân đi cận kề bên Tuyền. Nhưng sẵn sàng tiếp ứng nếu cô cò chuyện gì xảy ra.

Buổi tối, tại nhà ông Vạn Phúc. Mỹ Xuyên tỉnh người ta đến dọn nhà mà cô chẳng nói nửa lời.

Bà Vạn Phúc ngồi co ro trên chiếc giường nệm, miệng thì thào:

- Tại sao phải như thế này?

Tiếng Đức Long như kêu ngạo:

- Thì tại bà thiếu nợ, không có tiền chi trả mà thôi.

Một chiều bảy cũng liêu. Mỹ Xuyên quát các người dong tay lại: Không ai có quyền đụng vào đồ đạc trong nhà này cả.

Đức Long hơi ngẩng đầu lên nhìn Mỹ Xuyên một cách hách dịch, ông ta hất mặt:

- Gi nữa đây cô em? Định thế mạng cho chị.

Trề môi Đức Long lắc đầu kiêu ngạo, ông ta xem thường cô một cách quá đáng.

- Cô em không xứng đáng đâu.

Trợn mắt ông ta Mỹ Xuyên gất lên:

- Ông thật là quá đáng! Dám ăn nói hồ đồ vậy hả?

- Ông trêu tức:

- Ai mà còn ngại gì cái thói ăn chơi sa đà của cô. Trống rỗng rồi ai mà thêm.

Quá âm ức, Mỹ Xuyên lao vào ông ta như một con thú dữ.

- Ông dám xem thường tôi ha?

Mỗi cái hả của lô là moi cái đâm vào ngực ông đánh đau, Đức Long quao quọ, đẩy cô ra.

- Sức đàn ông mạnh mẽ, khiến cho Mỹ Xuyên té đập đầu vào cạnh bàn ngất xỉu.

Bà Vạn Phúc như con nhận thức được. Nhân cơ hội hỗn loạn bà chạy lên lầu, gọi điện báo công an, rồi trở xuống hiện trường bà gào lên:

- Ông đã giết người rồi! ông phải đi tù mà thôi.

Đám thuộc hạ nhìn ông đứng ngây ra mà cười. Một lát sau, như nhận ra sự việc. Bọn chúng sợ liên can nên dần dần lui mất. Tiếng còi xe công an chạy đến. Mọi việc coi như kết thúc.

Vào bệnh viện, một lát sau Mỹ Xuyên mới tỉnh lại. Cô choáng mắt nhìn xung quanh:

- Tại sao tôi lại ở đây. Mẹ ơi.

- Đang ngồi ủ rũ, nghe tiếng gọi của Mỹ Xuyên bà chợt tỉnh chạy đến:

- Con tỉnh rồi à?

Mỹ Xuyên nghe môi mình khô cứng, cô thều thào:

- Nước, mẹ cho con miếng nước!

Bà Vạn Phúc đúc cho con từng miếng nước và căn dặn.

- Đầu con đang đau, bác sĩ dặn là không được ngồi dậy.

Mỹ Xuyên nhìn mẹ lo lắng:

- Nhà mình không sao chứ mẹ? Nhìn con bà lắc đầu:

Tạm thời thì không sao, nhưng có lẽ phải ra toà.

Hay tin Mỹ Xuyên bị tai nạn, dù không muốn Khải Minh cũng phải đến thăm cô:

- Em khỏi chưa Mỹ Xuyên! Mỹ Xuyên nhếch môi:

- Cảm ơn, em khỏi rồi? Bà Vạn Phúc nói với anh:

- Con ngồi đây với nó giúp bác một chút nhé!

Khải Minh ngồi xuống cạnh cô anh ân cần hỏi han:

- Em không sao thật chứ?

- Vâng!

- Nhưng tại sao lại xảy ra cố sự này.

Quay mặt đi cho khác Mỹ Xuyên âm ỨC KỂ:

- Ông Đức Long đến xiếc nhà mà còn xúc phạm đến em nữa. Giận quá em nhào đại vào người ông ta để ăn thua đủ.

Khải Minh nhìn Mỹ Xuyên:

Ông ta dám đánh em ư?

- Đánh thì không có, nhưng ông ấy đẩy mạnh tay khiến em phải bật té.

Khải Minh lại hỏi:

- Bác hai không có ở nhà sao em?

Cha em anh biết rồi. Ít khi có ở nhà lắm. Sao em không gọi công an.

Lắc đầu thờ dài Mỹ Xuyên nói:

Lúc ấy rồi rắm em đâu có nhớ gì nữa.

- Sao, lại có chuyện à.

- Không dường như mẹ em có gọi điện cho công an.

- Vậy à? Hiện giờ em thấy khoẻ chưa!

- Cũng tốt rồi!

Khải Minh chợt hỏi:

- Lâu nay em có tin tức gì về Lam Tuyền không?

Nghe nhắc đến Lam Tuyền, Mỹ Xuyên càng thấy giận chị ấy thật là vô tâm. Nói đi là đi. Không cần biết đến ai cả.

Khải Minh nói một câu công bằng:

- Anh nghĩ Lam Tuyền có nỗi khổ riêng gì? Anh đừng có bênh vực cho chị ta nữa.

Khải Minh lắc đầu:

Anh không có ý bênh vực cô ấy đâu. Nhưng chúng ta không nên kết luận vội một vấn đề nào cả.

Mỹ Xuyên quay mặt vào trong cô vẫn giữ ý mình.

- Biết đâu nơi nào đồ chị ấy đang vui vẻ hạnh phúc thì sao đây.

- Anh nghĩ Lam Tuyền không phải là người như vậy thôi. Anh luôn nghĩ tốt về cô ấy nên mới nói vậy.

Khải Minh hỏi vặn vẹo:

- Nhưng em phải biết lí do vì sao chị em ra chứ? –

- Làm sao mà em biết được. Chị ấy nghĩ gì làm sao mà em biết chứ?

- Em hoàn toàn không biết gì cả mà. Em giận chị ấy lắm. Sau này nhất định em cũng không nhìn chị ấy nữa.

- Như vậy có quá đáng không?

- Đó là hình phạt cho kẻ vong ơn bội nghĩa.

Ngồi được một lát Khải Minh từ giã ra về.

Buổi trưa Khải Minh vừa đến công ty thì gặp Diệu Nguyên cô hỏi ngay:

- Anh đi đâu từ nãy giờ vậy?

Khải Minh đáp một cách thành thật:

- Anh vào bệnh viện.

Giật mình, Diệu Nguyên lo lắng:

- Anh bệnh à?

- Không, anh đi thăm người bạn anh bị bệnh à.

- Là Mỹ Xuyên đó!

- Tròn mắt nhìn anh, Diệu Nguyên hỏi dồn:

Mỹ Xuyên bị bệnh ư?

- Cô ấy bị té đầu va vào ghế ngất xỉu.

- Không đề ý đến chuyện đó, mà Diệu Nguyên chỉ hỏi:

- Anh có nghe gì về tin của Lam Tuyên không?

Lắc đầu, Khải Minh thờ dãi:

- Không có em ạ!

Diệu Nguyên thất vọng:

- Nhỏ này trốn ở đâu mà kín như bưng vậy.

Khải Minh nhìn Diệu Nguyên hơi thăm chừng:

- Em có muốn gặp lại cô ấy không vậy?

Chu môi, Diệu Nguyên trách.

- Anh hỏi câu ấy thật là bằng thừa rồi.

- Vậy thì em đừng bảo để tìm.

Cong môi, Diệu Nguyên bảo:

- Đăng báo tìm trẻ lạc hử?

- Không, tìm người thân.

Diệu Nguyên chối từ:

- Nó không về đâu.

- Sao em biết?

- Nó hận cái gì đó nên mới bỏ nhà mà đi.

Trở lại chuyện ban đầu, Khải Minh hỏi Diệu Nguyên:

- Em tìm anh có gì không?

Diệu Nguyên lắc đầu:

- Điện cho anh mà không thấy anh trả lời nên em mới qua đây, tìm xem.

Khải Minh lại nói:

- Đi dùng cơm trưa luôn nhé!

Diệu Nguyên gật đầu:

- Vậy cũng được!

Đang ăn, Khải Minh chợt hỏi:

- Mấy hôm nay Lập Thanh có đến tìm em nghe nhắc đến Lập Thanh Diệu Nguyên nuốt vội miếng cơm cô than thở:

Thấy anh ấy mà em tội nghiệp hết sức.

- Tại sao?

- Em chưa từng thấy ai chung tình như anh Khải Minh cũng chợt buồn. Dẫu sao thì anh cũng chưa thể quên được Lam Tuấn, mặc dù bây giờ cô đã xa tầm tay của anh:

- Chẳng biết bây giờ cô ấy lưu lại ở phương trời nào.

Nảy ra ý định, Diệu Nguyên rủ Khải Minh:

- Hay là thứ bảy tuần này tụi mình ra Vũng Tàu một chuyến.

- Lâu quá rồi em chưa ra ngoài ấy.

Khải Minh cũng không muốn làm cho cô buồn nên gật đầu đồng ý:

- Vậy cũng được. Biết đâu ra đó mình gặp Lam Tuyền.
- Hi hữu vậy anh.
- Em có nghe người ta thường nói quả đất tròn... không?
- Có chứ!
- Vậy thì ta vẫn có quyền hi vọng mà phải không?

Diệu Nguyên vui vẻ trở lại:

- Nghe anh nói mà em nôn nao quá đi mất.
- Vậy thì về chuẩn bị đi chủ nhật anh sẽ đi em đi.

Diệu Nguyên cãi lại:

- Thứ bảy chứ.
- Ủ, thì thứ bảy.

Diệu Nguyên mỉm nụ cười hạnh phúc:

- Cám ơn anh!
- Sao lại cám ơn anh hả?
- Anh này...

Tối hôm ấy Lập Thanh tình cờ gặp Khải Minh nơi quán nước. Thấy anh Lập Thanh lộ nét vui:

- Khải Minh, anh đi có một mình sao?

Khải Minh nhìn anh cười và lắc đầu. Còn anh thì sao?

- Tôi thì khác rồi. Lam Tuyền vẫn còn trong bí ẩn.

Khải Minh nói một cách chân thành:

- Tụi này định thứ bảy ra Vũng Tàu, vừa đi tham quan du lịch vừa đi tìm Lam Tuyền.

- Ôm đầu, Lập Thanh lắc đầu:

Mình đã ra ngoài ấy rồi. Một tuần tìm kiếm nhưng không gặp!

Khải Minh mỉm cười:

- Biết đâu, tụi mình may mắn hơn anh thì sao?

- Anh với ai?

- Diệu Nguyên.

- Hai người thật là vui vẻ. Rồi Lập Thanh kể chuyện anh gặp bé Hương, rồi cái bệnh của Lam Tuyên cho Khải Minh nghe. Nghe xong Khải Minh khẳng định:

- Vậy là Lam Tuyên vẫn còn ở ngoài đó.

Lập Thanh lắc đầu chán nản:

- Tôi vừa lên tới đó thì mới biết Lam Tuyên đã rời chỗ đó đi mấy hôm rồi.

- Cô ấy có thể đi đâu được chứ?

Lập Thanh thở dài:

Dù chỉ muốn quên tôi cũng không thể quên được Tôi yêu Lam Tuyên còn hơn là yêu bản thân mình.

Khải Minh nhìn bạn đầy thông cảm:

Tôi hiểu anh, nhưng mà Lanl Tuyên có hiểu anh hay không mới là cái chính.

Lập Thanh chột hỏi:

- Nghe đâu trước đây anh có theo đuổi Lam Tuyên.

- Điều đó thì có, nhưng mà trái tim cô ta thật là sắc đá. Lạnh băng hà!

- Vậy sao?

- Còn cậu thì sao?

Lập Thanh do dự:

- Cũng đeo đuổi lâu lắm đó mới được cô ấy gật đầu.

Khải Minh mỉm cười:

- Như vậy là cậu có điểm phúc quá rồi còn gì:

Giọng Lập Thanh nói một cách iu xiu:

- Giờ cũng đâu còn gọi là điểm phúc được chứ!

- Vỗ vỗ lên vai bạn Khải Minh an ủi:

- Rồi châu cũng về hợp phố thôi mà.

Mình cũng mong được như vậy lắm!

Lập Thanh đứng lên:

- Mình về đi!

- Ê, còn chuyện đi Vũng Tàu thì sao hả? Lập Thanh từ chối:

Hai người đi nhé! Tôi sẽ đi Tiền Giang một chuyến.

- Vậy à?

Chia tay với Khải Minh, Lập Thanh quay về nhà. Thấy sân nhà có xe lạ, Lập Thanh định đi thẳng lên lầu thì bị mẹ gọi giật lại:

- Có chuyện gì vậy mẹ?

- Thì còn cứ vào phòng khách rồi sẽ biết.

Lập Thanh từ từ.

- Nhưng con...

- Đừng từ chối, xuống nhanh lên đi!

Đành phải quay ngược trở lại. Lập Thanh hơi ngớ người ra khi bắt gặp một cô gái đang nhìn mình chằm chằm. À, có thể đây là Thùy Trang lắm ôi, một con người son phấn, áo quần thì diêm dúa thế này, chói mắt quá đi. Nhưng phải gật đầu chào:

- Chào bác chào cô!

Thùy Trang vẫn dán mắt vào nhìn anh, Cô như bị thôi miên không còn biết gì nữa.

Bà Phương Lan nắm tay Lập Thanh kéo ngồi xuống:

Ngồi xuống đây đi con. Làm gì ngại vậy?

Thùy Trang làm như giận dỗi.

- Có lẽ do anh không thích sự có mặt của con mà thôi. Vậy để em về.

Bà Phương Lan giật mình:

- Ý đừng về con! Tại tính nô vậy thôi.

Thùy Trang chu môi:

- Anh ấy đâu có thích con, thì con ở lại đây làm gì?

Bà Phương Lan tỏ ý không hài lòng:

- Đừng vậy mà con. Lập Thanh sẽ nghe lời bác thôi mà.

Thùy Trang ngồi lại. Mắt không rời Lập Thanh:

- Anh Thành đi nước ngoài về chắc là có nhiều chuyện vui lắm hả?

Lập Thành lắc đầu:

- Có gì phải vui. Lo học thôi mà...

Anh có thể kể chuyện cho em nghe về những câu chuyện mà anh thường rủ bạn gái đi chơi đó.

Lắc đầu, Lập Thanh từ chối:

- Tôi đâu có thời gian rảnh để mà đi chơi. Thấy con trai mình hơi chổng lại, bà Phương Lan không hài lòng:

- Con có chuyện gì vui kể chuyện cho em nó nghe.

Bà Thùy Dung lên tiếng:

- Đã gặp Lập Thanh rồi. Ý con thế nào?

Thùy Trang hỏi lại:

- Mẹ hỏi con hả?

Bà Thùy Dung gật đầu:

- Phải?

Thùy Trang ngập ngừng:

- Con, con..

- Nói đại đi!

Thùy Trang mỉm cười:

- Con chịu rồi đó!

Bà Phương Lan là người vui nhất.

- Vậy thì tốt rồi. Lập Thanh, con dẫn em ra ngoài vườn chơi đi!

Bị bắt buộc lắm, Lập Thanh đành phải đứng lên:

- Vâng ạ!

Như chỉ chờ bấy nhiêu đó. Thủy Trang đứng lên cặp tay với Lập Thanh đi ra. Ngượng đỏ cả mặt, Lập Thanh miễn cưỡng đi cùng.

Ra tới sân, Thủy Trang đèo bông với Lập Thanh:

- Em muốn anh đưa em đi dạo phố thôi.

Lập Thanh từ chối:

- Anh đang bận nên không thể đi được.

Chu môi, phụng phịu Thủy Trang vùi vãnh:

- Nhưng em chỉ muốn anh đưa em đi một chút thôi mà anh.

- Anh nói là không được. Nắm tay anh, Thủy Trang kéo anh:

- Đi với em, chúng ta dù sao cũng sắp cưới nhau rồi mà.

Lập Thanh trợn mắt:

- Ai nói với cô như vậy?

- Tôi nói nè, tôi quyết định lấy anh rồi đấy.

- Hơi đẫy cô ra, Lập Thanh lắc đầu:

- Không thể nào đâu. Tôi đâu có yêu cô.

- Không yêu rồi thì sẽ yêu cơ mà.

Lập Thanh hơi khó chịu về thái độ của cô:

- Đừng, làm vậy khô coi lắm Trang à? Tôi không thể yêu cô

Nói rồi Lập Thanh đi như chạy lên lầu. Thủy Trang mím môi nhìn theo. Mắt cô ánh lên một sự căm phẫn..

Buổi sáng cơn mưa đột ngột đổ xuống. Diệu Nguyên nói với Khải Minh:

- Có lẽ mưa sẽ dai đó anh ạ!

Khải , nhìn giọt mưa dưới đường gập gù:

- Mưa nổi bong bóng thì có lẽ dai lắm.

Diệu Nguyên nhìn hạt mưa mà tâm tư rối bời. Cô rất thương Lam Tuyền:

Giờ này chẳng biết Lam Tuyền ở đâu nữa, ước gì mình gặp nó ở đây!

Khải Minh bật cười:

- Làm gì có chuyện may mắn đen như vậy?

Mỹ Xuyên đứng nép mình sau cánh cửa nhìn hai người bên nhau mà lòng cảm tức. Nhưng mưa không dai như họ tưởng, mưa vừa dứt hạt, Mỹ Xuyên len lõi nhanh vào đám đông. Tìm một nơi thật kín, cô gọi điện cho Khải Minh.

Anh nhìn điện thoại thấy số thật lạ, liền lên tiếng:

- Alô! Khải Minh đây!

- Em... em... .

- Cô là ai...

- Lam Tuyền đây!

- Hả?

- Suyt! Em không muốn cho ai biết ngoài anh cả. Đừng để Diệu Nguyên biết:

- À! Được rồi!

Mỹ Xuyên căn dặn:

- Anh đừng gọi tên em và cũng đừng hỏi em ở đâu vì như vậy Diệu Nguyên sẽ biết!

- Nhưng cô ấy rất thương nhớ em.
- Chuyện ấy sau này sẽ tính sau.
- Vậy anh tính làm sao?
- Anh đến đây, em ở trên đỉnh núi cao kia chờ anh, anh đến với em chứ?
- Nhưng còn Diệu Nguyên?
- Hãy để cô ấy ở lại đó. Nếu muốn gặp em thì hãy làm theo ý của em.

Nôn nóng muốn gặp cô nên Khải Minh đồng ý:

- Vậy cũng được.

Mỹ Xuyên nói đùa.

- Xem ra anh vẫn còn yêu em phải không?

Khải Minh khó xử, anh ngập ngừng:

- Em đừng đùa như vậy mà!
- Em tắt máy và sẽ ngồi chờ anh ở đó.
- Được rồi!

Thấy Khải Minh tắt máy Diệu Nguyên bước lại gần:

- Ai mà nói chuyện lâu thế anh?

Khải Minh thoáng chút bối rối. Anh nói dối.

- À, chỉ là người bạn của anh thôi.

Diệu Nguyên giục anh:

- Mình đi thôi anh!

Ngó tìm thấy quán nước Khải Minh nói với Diệu Nguyên:

- Chúng ta vào quán uống nước nhé!

Diệu Nguyên gật đầu, dù cô không khát nước:

- Vâng!

Vào quán Khải Minh gọi hai ly nước. Anh cố tình uống cạn nhanh hơn rồi nói cô:

- Em ngồi đây chờ anh một lát, anh sẽ trở lại đây thôi.

Tưởng anh đi nhà vệ sinh nên Diệu Nguyên gật đầu:

- Vâng! Anh đi nhanh nhé!

Khải Minh đi rồi, Diệu Nguyên ngồi lại một mình. Cô ngồi nhìn ra phía biển. Biển vẫn xanh một màu muôn thuở, sóng biển rì rào bên tai cô.

- Cô là Diệu Nguyên phải không?

Diệu nguyên gật mình quay lại:

- Đúng thế! Nhưng anh là ai?

- Tôi là bạn của Khải Minh.

Nghe nhắc đến Khải Minh, Diệu Nguyên gật mình:

- Anh ấy đâu?

- Anh ấy đang tiếp bạn, anh nhờ tôi đến đây đón cô.

Diệu Nguyên chần chừ!

- Không đâu anh Minh chỉ đi vào nhà vệ sinh thôi mà.

- Đúng vậy, nhưng anh vừa gặp bọn tôi ngoài này.

Diệu Nguyên cần nhắc:

- Anh ấy đâu thể làm như vậy. Dù có gặp bạn thì cũng trở lại rước tôi chứ.

- Nhanh lên đi chị ! Tôi không có thời gian đâu.

- Nhưng anh ấy đang ở đâu.

Quán bia gần đây thôi.

Diệu Nguyên đành khệ nệ đứng lên:

- Nhưng còn xe thì sao?

- Gần đây thôi lát quay lại lấy!

Diệu Nguyên đành bước theo anh ta, mà lòng thấy điều gì đó bất an.

- Lên xe đi!

- Gần sao lên xe!

Tụi này không quen đi bộ đâu.

Diệu Nguyên bấm bụng ngồi ở phía sau anh ta:

- Anh Minh này thật kỳ ghê!

Anh ta không nói không rằng cho xe chạy đi.

- Cảm thấy nghi ngờ Diệu Nguyên lo lắng nói:

- Anh chở tôi đi đâu vậy?

- Thì đi đến chỗ của Khải Minh.

Diệu Nguyên nói như găt lên:

- Anh lừa tôi, anh dừng xe lại ngay!

Hơi ngoảnh đầu ra phía sau anh ta noi đùa cợt:

- Đi cho mát mà em!

- Biết anh ta lừa đảo, Diệu Nguyên giãy nãy.

- Thả tôi xuống nhanh lên!

- Dừng vậy mà em!

- Anh không dừng lại, tôi sẽ kêu lên đó!

~Anh chàng có hơi rúng rính: .

-Dừng la, chẳng ích lợi gì đâu!

Diệu Nguyên lựa chỗ đông người cô kêu to:

- Cứu tôi... cứu tôi...

- Anh ta cần nhân:

- Làm ơn đừng la được không?

- Nhưng anh phải dừng lại cho tôi xuống.

- Đành phải dừng lại, anh ta cần nhân:

Người gì đâu mà hung dữ quá đi!

Diệu Nguyên gắt lên:

- Anh cho tôi biết tại sao anh làm như vậy.

- Anh ta cười cười:

- Có người mượn tôi.

- Ai?

- Một cô gái.

- Cô gái nào!

- Tôi không biết.

Diệu Nguyên lo sợ cô hơi lùi lại:

- Vậy còn Khải Minh?

- Cô đừng lo, có lẽ giờ này anh ấy đang vui vẻ rồi.

- Với ai?

- Với cô Lam Tuyền gì đó. Tròn mắt nhìn anh ta.

Diệu Nguyên lặp lại:

- Là Lam Tuyền ư?

- Đúng vậy?

Nói rồi anh ta cho xe chạy đi. Diệu Nguyên còn đứng sờ sờ thì có người vỗ vai cô:

- Chờ ai vậy em?

Diệu Nguyên giật mình:

- Tôi không quen anh.

- Trước lạ sau quen mà em!

Diệu Nguyên đáp cứng rắn:

- Tôi không muốn làm quen với anh!

Diệu Nguyên quay mặt đi thì bị anh ta nắm tay kéo lại:

- Nếu cô muốn sống thì hãy rời xa Khải Minh ra.

- Tại sao?

Vì Khải Minh là của người khác.

- Là ai chứ?

- Là tôi đây.

Diệu Nguyên nhận ra Mỹ Xuyên.

- Là cô ư?

- Đúng vậy?

- Cô cô bày ra chuyện này để làm gì?

Cười mỉm, Mỹ xuyên danh giọng:

- Để cho cô biết là Khải Minh đã là người của tôi rồi.

Vừa nói Mỹ Xuyên vừa thấy sắp hình ra cho Diệu Nguyên rồi lên xe cho người thanh niên đó chở đi:

- Ngồi đó từ từ mà xem đi!

Diệu Nguyên mở ra xem, cô không tin vào mắt mình nữa.

Khải Minh là người như vậy sao? Anh ấy toàn là những tấm ảnh có năm mơ cũng không thấy được.

Tìm được điện thoại công cộng cô gọi Khải Minh.

- Alô, Khải Minh đây!

Diệu Nguyên mím môi và giận dữ.

- Khốn nạn! Anh dám lừa gạt tôi sao?

- Diệu Nguyên nghe anh nói.

- Anh im đi, từ nay anh không được tìm tôi nữa. Đồ lừa dối!

Khải Minh không thể nói gì thêm. Anh lặng im nghe tim mình đau nhói.